

Meninger om det. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om man egentlig kan sige, at det af Hensyn til Befolkningsforøgelsen bør være den enkeltes Retspligt at sætte saa mange Børn i Verden som muligt, uanset om hun føler, at hun evner det eller ej. Hvis man endelig vilde tale om Befolkningsstilvækstssynspunktet, maatte man dog oprigtig talt først og fremmest tage fat paa et Stadium, der ligger længere tilbage, og sige, at det maa være absolut forbudt at sælge og anvende det, man kalder anti-konceptionelle Midler. Og det tror jeg dog ikke, selv den allermest moralske Opfattelse vil kunne stramme sig op til. Det er i Virkeligheden de Midler, der er langt de værste, naar Talen er om Indskrænkning af Befolkningens Forøgelse, derefter kommer det, vi her drøfter, Fosterdrab eller, som jeg hellere vil have det kaldet, Fosterfordrivelse.

Det andet Synspunkt, der er gjort gældende her som Forsvar for at lade Fosterfordrivelse fremdeles være strafbart, er Samfundsmoralen. Ja, ogsaa Samfundsmoralen er jo et ret omtvistet og omtvisteligt Emne. Den er forskellig til de forskellige Tider og paa de forskellige Steder. Det er navnlig det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen, der drager saa forfærdelig til Felts mod mig paa Samfundsmoralens Vegne. Jeg synes nu oprigtig talt, det ærede Medlem skulde komme ned paa Jorden til os andre, snakke fornuftigt om Tingene og ikke hæve sig saa højt op i Æteren med Udtryk som, at det er Drab, Slaaen ihjel og Mord. Jeg kan ikke se — og jeg vil ogsaa spørge det ærede Medlem, om han virkelig synes — at det moralsk er at sætte i Klasse med Mord, at en Kvinde f. Eks. 14 Dage eller en Maaned hen i sit Svangerskab afbryder det ved et eller andet Middel, det er dog alligevel at svinge sig noget for højt op fra Jorden; jeg synes dog, at vi skulde snakke om Tingene, som de foreligger, og ikke fremsætte den Slags mærkværdige Opfattelser.

Jeg vil jo ikke, som det ærede Medlem mener, udrydde Menneskeslægten, Gud fri mig vel for en saa forfærdelig Tanke! Jeg gaar ikke ud paa at udrydde eller søge at faa saa mange Mennesker udryddet som vel muligt. Jeg har kun sagt, at jeg forstaa

en Kvinde, naar hun i den Situation kan gribe til et Middel, der kan afbryde Svangerskabet; jeg forstaa, at der kan være Forhold her i Livet, der bevirker, at Loven og dens Straffetrusel svinder ind til intet, og at Livet gaar af med Sejren.

Jeg har kun villet forsvare Kvinden i den Situation. Jeg taler ikke om Samfundsmoral og Befolkningsstilvækst, men jeg har simpelthen sagt: hvad er det, man vil beskytte? Man maa dog bygge paa reale Grunde og ikke paa Fantasifostre: Hvad er det, man vil beskytte? Er det Fosteret, der er et Retssubjekt, som man vil værne om, som har selvstændigt Krav paa at blive værnet? er det Kvinden, der skal værnes? Og jeg er kommet til det Resultat, at ingen af dem kan siges at være det, man skal gaa ud paa at værne. Fosteret er ikke noget selvstændigt Retssubjekt, der har Krav paa Værn, og Kvinden har Lov til at gøre med sig selv, hvad hun vil, akkurat som det ærede Medlem Hr. Pinstrup udtrykte det: man er Herre over sit eget Legeme.

Det er det, jeg har gjort mig til Talsmand for, og naar man nu stempler dette som en saa forfærdelig Forseelse, vil jeg dog sige til de Herrer, der i dette Tilfælde bryder Staven over Kvindens Hoved: Se paa de 20 Aar fra 1896—97 og fremefter, og De vil se, at det er kun ca. 2—3 Kvinder, der hvert Aar er blevet straffet for denne Handling. Man skulde jo tro, at det var en Forseelse og Forbrydelse, som var i den Grad ved at gribe om sig, at vi maatte bremse op, inden hele Samfundsmoralen var gaaet fløjten!

Jeg kan ikke se, at det er en Sensationsdiskussion, jeg har rejst, men det er maaske noget, man aldrig selv forstaaer at vurdere. Jeg har en Opfattelse, som jeg har haft den sidste halve Snes Aar, i hvilke jeg har beskæftiget mig med Spørgsmaalet. Jeg er ved indgaaende nøje Studium for og imod, frem og tilbage, fra akkurat det samme Standpunkt, som Flertallet her i Salen i Øjeblikket staaer paa, kommet til det Standpunkt, jeg nu staaer paa. Jeg har brudt en Lanse for dette Standpunkt tidligere, og jeg synes, det vilde være aparte af mig, naar man kender mit Standpunkt, hvis jeg ikke gjorde det, naar Sagen kommer for her.

Jeg mener selv at have fremsat min Opfattelse forholdsvist stilfærdigt og bram-